

Josef Topol

K o č k a n a k o l e j í c h

Hra o třech situacích

ině
ga-
mo
es-
Co-

Stín rozložitého stromu, pod ním dřevěná bouda, jaká stává na železničních zastávkách. Podél proscénia ubíhá z portálu do portálu jednokolejná trať. Mezi ní a dřevěnou boudou je pěšina, u které, stranou od boudy, stojí lavička.

P r v n í s i t u a c e

Pěšinou přibíhá Chlapec v bílé rozhalené košili, sako má pod pažďím, je zadýchaný. Zarazí se na okamžik a vběhne do boudy. Ozve se odtud podrážděný mužský hlas: Au! Chlapec vycouvá z boudy, sako si hodí přes rameno. Z boudy vyjde Věna, mne si čelo.

- Věna Jsi šílenej, vole? /Zasouvá si košili za opasek/
- Chlapec To já nemoh -
/Kryje se rukama, Věna jde na Chlapce, ten couvá, sako mu sklouzne s ramen, zakopne o ně, posadí se, Věna stane nad ním/
- Věna Cos nemoh?
- Chlapec /vyhrkne/ To je čekárna!
- Évi /se objeví na prahu boudy/ Tomu říká čekárna?
Tý boudě pro ježky?
/Chlapec popadne sako, chce zmizet, ale Věna ho chytí za rukáv - napjaté sako je mezi nimi/
- Věna /trhne rukávem/ Kydej: nevěděl jsem, že se tak hezky bavíte -
- Chlapec /dosloví to s ironií/ Nevěděl jsem, že se tak hezky bavíte -
- Věna /napovídá/ Teď bych si dal nejradši pod žebra -
- Chlapec /vyletí/ To bych ti nejradši dal!

/Chce vytrhnout Vénovi sako, ale ten ho za rukáv strhne k sobě a zkroutí mu ruku za zády/

Véna Tak to předved.

Évi Nech ho, Véno. /Chlapci/ Jak ti říkají?

Chlapec /skoro jednoslabičně/ Ivan.

Évi No vidíš, Ivane, nemáš sirky?

Chlapec Tudle! /Sykne bolestí/ Bohužel.

Véna /ho pustí/ Nemá sirky a ještě je drzej.

Évi To si nezakouříme. Křesat neumíš?

Véna Ani křesat už venkovani nedovedou.

/Na kolejích se ozve vzdálený dusot nohou, Chlapec znervozní/

/Véna to zpozoruje, dá si Chlapcovy sako přes ramena/ Máš naspěch? Tak se posad. /Sedne si na lavičku a šněruje si botu/

Chlapec Srabe.

Véna Cos proved? - No?

/Chlapec stojí bezradně a ohlíží se do tmy za sebou/

Évi /Chlapci/ Mně to můžeš říct, jsem taky mimo zákon.

Véna Jako divoká kočka.

Évi Jako tvá nezákonná žena. /Ze tmy se ozve hvízdání/

Chlapec Jdou po mně, no.

Évi Zapálil hospodu.

- Véna Ten? - Vypálil někomu rybník. V tom je ženská.
/Ohmatá kapsy u saka/ Nemá sirky. /Hodí sako
Chlapci/ Jsi pravdomluvněj.
- Chlapec /popadne sako, vyplašeně se rozhlédne, vyrazí
za boudu/ Vy mi taky můžete -
- Véna Abych po tobě neprásk! /Shýbne se pro kámen a
hodí nazdařbůh/
- Évi Co kdybys ho trefil?
- Véna Schválně jsem ho netrefil.
- Évi Ty vůbec blbneš. /Vysype na zem střepy/ Ležels
mi na zrcátku.
- /Hvízdání na trati/
- Véna Sedum let neštěstí.
- Évi To už bylo, s tebou. /Maluje se/
- Véna /si sáhne na čelo/ Pacholek. Už mám bouli.
- Évi Takový šikovný zrcátko!
- Véna /drtí střepy podrážkou/ A v prach se obrátí.
- Évi Do čeho já se kouknu?
- /Véna se jí nastaví jako zrcadlo/
- Kazisvětě. /Skoro něžně/ To jsi předváděl kvů-
li mně, víd?
- Véna Co jsem předváděl?
- Évi To divadlo. Úks mu naháněl strach. /Maluje ho
tužkou na obočí/
- Véna /si sáhne pod nos/ Co mi to děláš?
- Évi Knír.

- Véna /si otírá hřbetem ruky obličej/
- Évi Nepustí. Udělala jsem ti výbojnej.
/Ze tmy se blíží dvě postavy/
- Véna /se nafoukne/ Hoho!
/Dvě postavy se přiblíží/
- První /chytí zezadu Věnu/ Mám ho!
- Druhý /skoro současně chytil Évi/ Mám ho!
/Évi kopne Druhého do holeně. Druhý ji rychle pustí/
Pardón!
- Véna /odhodil Prvního/ Kde to jsme?
- Évi Hrajeme si na četníky a na lupiče.
- První /se zvedá se země, Věnovi/ Takovýho kluka - jsi neviděl?
- Véna Už jsem viděl pár takovejch -
- První /vztekle/ Viděl nebo neviděl?!
- Évi Viděla.
- První A kam běžela?
- Véna /ironicky/ Co vám provedla?
- První /zařve/ Kam - běžel?!
- Druhý Klid! /Věnovi/ Víš, co je vendeta? Nevíš, tak mlč.
- První Mluv, sakra, mluv!
- Druhý Rozbijeme mu hubu, jasný?

- Véna Tomu klukovi.
/První se rozpráhne/
- Druhý /couvne/ Daleko nebude. Za chvíli tu má vlak.
- První /vyletí/ Já mu rozbiju hubu! /Běží k boudě/
- Évi To je nizoučký nebe! Nebejt tý boudy, tak spadne.
- První /se zarazí/ To je fór!
- Évi To je fór.
- První /znovu zamíří k boudě/
- Véna Kdyby měl prak -
/První se vztekle otočí na Vénu/
- Druhý Stačí šutr.
- První /se podívá na Druhého, dojde k boudě, uhne ke straně a tluče pěstmi do prken/ Polez, polez, at si na tebe posvítím!
/Je ticho. První vytrhne Druhému z ruky baterku a svítí si do boudy/
- Druhý /stane vedle něho/ Tady to vypadá!
- První /hloupě/ Co ty skořápky na zemi?
- Véna To jak se nám líhly nápady.
- Druhý /Prvnímu/ Pojď domů. Na to abys měl honícího psa.
- První /se zastaví/ Měl jsem chytrýho psa. Ten větřil!
- Druhý Přejel ho vlak.
- První Kurva.

- Évi Chudáček.
- První /křičí do tmy/ Lov si ve svejch vodách, ty smra-
de! Slyšíš mě, jo?
- Druhý /Évi/ Chodí mu za sestrou, moula.
- Évi To se nesmí?
- Druhý Jenže já s ní chodil dřív!
- První /křičí/ Lov si v svejch vodách, to ti přísahám!
Pojď si pro jednu do dršky, pojď!
- /Ticho/
- Zalez do žita. Ten je v žitě. /Zastaví se/ Sly-
šíš, jak haraší? /Jde/
- Druhý Slyším! /Ťukne se do čela, klopýtá za ním/
/Odejdou/
- Évi A co sirky?
- Véna /volá za nimi/ Sirky! - Nemáte?
/Je ticho/
- Évi My si nezakouříme, už to vidím.
- Véna Pitomci.
- Évi Zvedá se vítr.
- Véna Pak se řekne bejt plnej života! Kvůli čemu?
- Évi Kvůli holce. To bys nedokázal.
- Véna To bych musel bejt jelen v říjnu.
- Évi Podle tebe bude za chvíli schopný lásky už jen
hovado.
- Véna Namouduši. Tak bych se něčeho napil.

- Évi S tebou může člověk mluvit o čem chce a vždycky nakonec řekneš: tak bych se něčeho napil.
- Véna /se směje/ Ale kočko. Co tě zas bere. /Sedne si na lavičku/ Prej mu chodí za sestrou. Vyznáš se v tom?
- Évi Třeba jsou nevlastní.
- Véna Kvůli Nanynce se strhne taková mela.
- Évi Všecko se točí kolem nás.
- Véna /začne chodit po pěšině, káže/ Proto panuje takový temno. Nebejt Nanynek, točil by se svět kolem slunce.
- Évi /se po něm dívá/ Poslechni, netloustneš mi?
- Véna /se zastaví/ Co děláš? - Aspoň budu hodnej. Tlouštíci jsou hodný.
- Évi Už je ticho.
- Véna /jde/ Ticho po pěšině. /Zastaví se/ A já vždycky, proč se tohle říká.
- Évi Tady je to vůbec jako z hrozného filmu. Asi bych se tu bála.
- Véna Nebejt mne.
- Évi Pořád jednoho něco lechtá a štípe, a šimrá a kouše - příroda, příroda!
- Véna Je moc hustá. Jedno stvoření na druhým.
- Évi Fuj!
- Véna /lechtá Évi na krku stéblem/ Představ si to jaký velkého sumce. Tady někde má růžovou tlamu a fousy.
- Évi /ho chytí za ruku/ Stýbýlko loňský trávy. /Jde ke kolejím/

- Véna Cos tím myslela, že jsi nezákonná žena?
- Évi Barbare. Copak nejsem?
- Véna Jsi moje.
- Évi A jakým právem?
- Véna Právem silnějšího.
- Évi Když něco dobydu, tak si to nechám legalizovat, abych o to zas nepřišel, ne?
- Véna To se u barbarů nedělá.
- Évi /stojí u kolejí/ Kde ten vlak může bejt?
- Véna Třeba se cestou zdržel.
- Évi A co když si taková kolonie sama někoho najde, aby ji spravoval?
- Véna Pak mezi ním a mnou vyvstanou územní spory. /Přblížil se k ní/ Kočko, aspon dva pahorky bych chtěl a jednu nížinu. Ostatní bych tomu druhýmu nechal.
- Évi Abys byl skromnej, to nejsi.
- Véna Zalarmoval bych všecky své zbraně a nechal bych pokoj, dokud bych tě zas celou neopanoval.
- Évi To bych nevyšla z válek.
- Véna Tobě by to dělalo dobře. Kočko, kočino!
- Évi Podruhý mě zase štvi do přírody!
- Véna Tebe otravuje jít se mnou na vejlet?
- Évi Prodíráme se houštím jako jezevci, brodíme přeřeku jako koně a potom čekáme na zastávce jak

dva pitomci. Tady to vůbec nevypadá, že by tu někdy jel vlak. Vždyť ty koleje jsou celý reza-
vý!

- Véna Protože sprchlo.
- Évi To mi nepřipomínej. Jsem jak vypraná košile, celá zplihlá.
- Véna Já si tě přežehlím.
- Évi A sirky rozmočený! To by nechytla ani jedna?
- Véna /jí podá krabičku zápalek/
- Évi /se marně pokouší některou zapálit/ Jako tvaroh. Kde to jsme! - Kde to vlastně jsme?
- Véna Jo, na to se mě ptej! Někde jsme.
- Évi /vzdychne/ Jen aby.
- Véna Přece nebudem nikde.
- Évi To by ještě tak scházelo! Když si představím -
- Véna Kočko, kočino.
- Évi Botky dolů a už by se vařilo kafe!
- Véna Kdybys ho aspoň dala spravit, ten vaříč. Jednou se otrávíš.
- Évi Jenom jednou.
- Véna Ty bys otráвила i mě. Proto já si tě neberu.
- Évi Hned bys utíkal pro novej. Ty máš přece i životní pojistku, nemáš?
- Véna Mě by to nenapadlo. Matka. Povídala - spadne na tebe klavír -

- Évi A "já budu brát". Máš vykutálenou maminku.
 Věna Starostlivou.
- Évi Tak tě neměla pouštět ke stěhovákům. Mohla tě poslat do školy.
- Věna To bych musel mít vlohy.
- Évi Ty je asi nemáš! Jsi mazanej -
- Věna To nejsou vlohy. To je život.
- Évi /ho chytí kolem krku/ Co mi vlastně říká tvá matka?
- Věna Libuje si.
- Évi Jojo.
- Věna Ví, že tebe si nevemu. Je chorobně žárlivá.
- Évi Na tebe?
- Věna Na moje prachy. S láskou si můžu jít kam chci, ale prachy, ty musím nosit domů.
- Évi To je hezký. Celej život doplácet na to, že tě přivedla na svět.
- Věna Já tu vůbec nechodím zadarmo. Někdo za peníze jenom žere a chlastá a to, já za peníze i dejchám.
- Évi Kvůli ní zkejsneš u sprostý práce.
- Věna Mám to jako sport.
- Évi Můžeš chodit hrát tenis.
- Věna Tenis!
- Évi Bílý kalhoty, raketu pod paží -

- Véna A do zblbnutí se honit za tím kulatým přízrakem -
- Évi Ach jo. Když v tom nic jiného nevidíš. To je pak s tebou těžký. Ty se okradeš o tolik krásy! Ani nebudeš vědět jak.
- Véna Mně stačíš ty.
- Évi Mně je zima.
- Véna Co tě znám, bylo ti pořád jen zima.
- Évi Jako tenkrát v tom parku. Ale to byl duben.
- Véna To nevím, jestli to byl duben.
- Évi Mám to zapsaný. V hlavě. Pojď se procházet, pojď.
- Véna Kdepak. To po mně nechtěj.
- Évi Zahřeješ se.
- Véna Radši si přinesu deku.
- Évi Ty jsi ale prozaická duše!
- Véna To bude stářím.
- Évi /jde k boudě/ Pozoruješ něco takovýho na mně?
- Véna /se směje/ A kdo mi teď pořád říká, abych si ho vzal?
- /Évi se zastaví u plakátu, který visí na boudě/
- To je stářím.
- Évi /zatvrzele/ To je láskou.
- Véna A houby -
- Évi To právě ty s tou prozaickou duší nemůžeš pocho-

pit. /Čte z plakátu/ "K tanci vyhrává dechová hudba soudruha Páší." Vidíš, co se tu ještě páše?

Véna Že vy všechny, jak vám uhodí třicítka, jste celý žhavý do rodinného krbu!

Évi /se dívá na plakát/ "Na sále u Zvoníčků." To muselo bejt krásný! /Ticho. Évi se dívá na Věnu/ Takový tělo - a netancuje to.

Véna Asi necejtí rytmus.

Évi To jsem ti neříkala? No počkej, to jsem ti neříkala, přišel za mnou včera vedoucí, že budou zařizovat vinárničku, takový bistro nebo co, jestli prej bych to nevzala.

Véna To ber.

Évi Potřebujou pohlednou ženskou, která se umí smát na hosty a hodí sem tam německý nebo anglický slovo.

Véna Co za to?

/Évi se podívá/

Ten vedoucí.

Évi Nejsi mamlas? Mě mají lidi rádi. Byl šťastnej, že mi to může nabídnout.

Véna To ber, to ber.

Évi To jsou jiný, který by brali. Jezdí k nám na kontrolu nákej Prokoš, jednou vytáh krabičku od sirek plnou zlata a povídá - to je na prstýnky.

Véna Vybral nebožce babičce zuby.

Évi Fuj! Ty jsi ale!

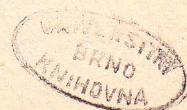
Véna Nejenže stárneš, kočko. Ty hloupneš.

Évi Asi jo.

- Véna Vedeš teď hrůzný řeči.
- Évi To já jen tak.
- Véna Tak to nedělej. Nebo si zvykneš.
- Évi /si sedne zkroušeně na lavičku/ Mně to už nestačí.
- Véna Ale kočko.
- Évi Nestačí, nestačí. /Prohlíží si hřbet ruky/ Jsem celá modrá.
- Véna Kazí se ti krev.
- Évi Tebe to nikdy nenapadlo? - To mi neříkej!
- Véna Já nic neříkám.
- Évi Tak vidíš. Ty bys nechtěl mít dítě?
- Véna /překvapeně k ní vzhledne/ Co-o?
- Évi Byl by to mrňavej kluk, pořád by se ti motal u nohou, a byl by celej ty.
- Véna To by bylo!
- Évi A ne? To není k zahození.
- Véna Takovej rodinnej krb.
- Évi To bys musel shánět polena.
- Véna /si sedne vedle ní na lavičku/ Kupoval bych bedýnky ze zelinářství a nosil bych nohy od pian a od skříní, který bych ulamoval vdovám a učitelkám -
- Évi Opravdu bys to dělal?
- Véna Když jsme u toho krbu -
- Évi /se opře o něho zády a schoulí se/ Tak mi něco hezkýho povídej.

- Véna Stěhovali jsme na Kampu bábu. Dostala cimru a v tý cimře krb, sahal do půlky sednice, byl to chráněnej krb! Jenže babě se nevešla kredenc. Pořád viděla tu kredenc namíste toho krbu, pořád, až do úplnýho zblbnutí viděla kredenc namíste toho krbu, až ten skvostnej krb zbourala.
- Évi Co jí řekli?
- Véna Nic. Kdo tě bude honit kvůli hromadě cihel? - Tak se kredenc vyšvihla na svý důstojný místo, a ještě zbylo na malej běhoun, aby se ta babice měla kde procházet, když ji posedla pýcha, jak jim vytřela zrak.
- Évi To není hezká pohádka.
- Véna Od těch časů je krb už jen prázdněj pojem jako spousta jinejch hřejivejch slov. Časem k nim přibude i láska, až jí někdo důkladně potře.
- Évi Fuj fuj.
- Véna Jenom ve slojích se budou nacházet zkamenělý polibky a nad několika otisky pohlazení budou vyse- dávat komise expertů -
- Évi /se mu pověsí na krk/ Ale miláčku. /Umlčí ho polibkem/
- Véna Koťátko moje.
- Évi Děláš ze mne hromádku cihel, ach jo.
- Véna Ty nejsi žena do domácnosti. /Lehne si na lavičku, hlavu jí složí do klína/
- Évi Asi to bistro vezmu.
- Véna Takhle střídat zaměstnání! Můj dědeček: měl klem-pírnu, narodil se v tom a umřel -
- Évi Já nechci umřít.

- Véna Kdo mluví o smrti? /Zavře oči/
- Švi /se na něho dívá/ Ty můj jařmo. Vypadáš jako beránek, když spíš.
- Véna Kdybych si tě i vzal, co já si s tebou počnu?
- Švi Ty už bys na něco přišel.
- Véna Proto se nemusíme brát.
- Švi Co nespíš?
- Véna Copak můžu?
- Švi Abys nemoh, když máš takovej polštářek pod hlavou!
/Véna jí obrátí obličej do klína a zapče si uši/
- To jsem ti říkala, jak mi chcípla ta želvička? Měla jsem ji na skříni ve škatuli, myslela jsem, že upadla do zimního spánku, čekala jsem až do velikonoc, a pak jsem zjistila, že je definitivně po ní.
- Véna A jaks to, prosím tě, zjistila?
- Švi Taková krásná želvička. Těšila jsem se, jak mi poroste. A to jsem pořád myslela, že mám v pokoji něco živýho, abych se nebála. A zatím to nebylo živý.
- Véna Bylo to chcíplý.
- Švi Nebylo to živý. - Ty máš špičatej nos! /Zvedne mu hlavu, drží ho za vlasy/ Měla bych barbara, ale měla bych ho. Snaž by si časem dal říct. Snaž by se ochočil.
- Véna Já?
- Švi To bys musel bejt ctnostnej.
- Véna "Ctnostnej!" Ani za nič.

- Évi Co bys teda chtěl bejt celej svůj život?
- Véna /se zas převrátí na záda, přemýšlí/ Jak se řekne ne moc sprostěj opak od ctnostnýho?
- Évi Necuda.
- Véna Tak to bych chtěl bejt. Václav Necuda.
/Ticho. Évi se nad ním skloní/
- Évi /si hraje s jeho rukou/ Ale nehty bys moh mít čistý.
- Véna Někdy se mi zdá, kdybych se pořádně, ale pořádně soustředil, že bych moh bejt, co bych sám chtěl.
- Évi Třeba démon.
- Véna Třeba. /Zvedá se/ Já se jdu soustředit, jo?
- Évi /vzdychne/ Jdi.
- Véna Myslím to vážně.
- Évi Ale dělej, každou chvíli to může přijet.
/Podívá se za okamžik po něm, Véna stojí stranou, ruce přes oči//
- A co já tady?
- Véna Musíš mlčet.
- Évi Jinak to nejde?
- Véna Proto dneska démoni nejsou. Proto chodějí jen v noci a jenom na pustý místa. /Ticho/ To by šlo. /Snímá ruce s obličeje, ale oči má zavřené/ Jsem připravenej.
- Évi /tiše/ Co to bude?
- Véna /zvýší hlas/ Teď jsem se popřel, nejsem nic, jsem úplně vymazanej.

Évi /šeptne/ Namazanej.

Véna Psst! Budu teprve stvořenej. Teď mě smíš oslovit, a jak mě oslovíš, to budu, to ze mě uděláš. Záležít na tom, čím mě vyvoláš z temnot. Představ si, že to je zrovna to samý, jako když první člověk prvně uviděl před sebou kus hmoty a řek jí "strom" nebo "skála".

Évi /rozmrně/ Nebo mrak!

Véna Tak si dej velkýho bacha, čím mě vyvoláš.

/Évi se na něho upřeně zadívá/

/Véna má zavřené oči/ No - ?

Évi /vteřiny/ Ty můj anděli.

Véna /otevře oči, otráveně/ Jdi se vycpat! Nic jinýho tě nenapadlo?

Évi Neměl ses tak tvářit.

Véna Copak jsem se tvářil andělsky?

Évi Jak malej véna. Musela jsem ti říct něco sladkýho.

Véna A co teď s tím? To se tady mám vznášet nebo co?

Évi Aspoň se nečerti.

Véna Něco sladkýho! Ženský jsou na moučníky.

Évi Zkus to znova.

Véna Už se nesoustředím. Tys měla stvořit svět!

Évi Za to ty, ty bys dal světu na frak. Copak tebe by napadlo něco tak něžnýho jako sýkorka? A všechny stromy by byly na jedno brdo, jak tě znám!

Véna Všecky by byly mohutný a krabatý.

- Évi Žádný pámelníky a tavalníky -
- Véna Ptakppysky a vydry, potkani a ještěři, oranguta-
ni a mastodonti, a nosorožci a mravenečníci, a
místo šípkového keře jeden velikej trn až do ne-
be!
- Évi A tou spouští by poletoval můj anděl. A schválně
by to všecko udělal takový, aby vynikal.
- Véna O to mi vždycky šlo!
- /Ticho, Évi si bere z tuby pilulku.
Véna to zpozoruje/
- Co to máš? Dej mi taky! /Vezme jí tubu z ruky/
- Évi Acylpirin.
- Véna /ironicky/ Pěknej acylpirin!
- Évi Vem si to. Já si taky vezmu.
- Véna Co bych z toho měl?
- Évi Dostaví se ti nálada.
- Véna /má pilulku na dlani/ Sednu ti ra lep! Abych po-
vídal blbosti. /Podívá se na Évi, spolkně pilul-
ku/
- Évi Budeš akorát svěžejší. O víc nejde.
- Véna Aby se mi nechtělo spát! Abys mě nemusela nést do
vlaků! - Tak jsem to spolkně a co?
- Évi To se nedostaví hned.
- Véna Nemysli, že ti začnu vyznávat lásku - Nebo že
tě požádám o ruku!
- Évi To by bylo!

- Véna Tohle si brala matka, dokud dělala v kavárně. Sy-
pala blbosti z rukávu.
- Évi To jí pomohlo "se realizovat".
- Véna Když nebyl fofr, opřela se o kasu a mlela básnič-
ky.
- Évi To si sama skládala?
- Véna Copak poznám složenou básničku od napsaný?
- Évi Až ty spustíš nějakou básničku!
- Véna Básničky nebudou. A kdyby, nezapočítává se, do-
ping! - To máš z lékárny?
- Évi Od holek k narozeninám. Na třicítku.
- Véna To ti daly věc!
- Évi Daly, co mohly.
- Véna Vzal jsem tě na Hárolda Lojda. /
- Évi Říkal jsi - bude sranda - !
- Véna A nebyla?
- Évi Jak se chytal těch prken! Po mně běhala husí ků-
že. /Vzdychne/ Tak bych si dala něco opečenýho.
/Dívá se na hodinky/ Když to ve dvanáct přijede,
jsme ve dvě doma. /Sedne si na lavičku/ Stavíš se?
- Véna Bejt v tvý kůži, mám se na tejden dost.
- Évi Ve svý kůži jsem já. A já nemám nikdy dost.
- Véna /k ní přisedne/ No. To je od tebe hezký, že nemáš.
/Políbí ji/ Ty, na mě to už působí.
- Évi To známe, to známe, co na tebe působí.

- Véna ~~Xi~~ji obejmě/ To bylo veliký, jak honil tu svatbu.
- Évi Co-o?
- Véna Jak honí tu svatbu, ten Lojd.
- Évi Kdyby to nestih, tak se mu vdala.
- Véna Tam nešlo o žádnou svatbu.
- Évi A o co tam šlo?
- Véna Že je akrobat, a ne že by si ji chtěl vzít a takový hlouposti.
- Évi To nejsou hlouposti.
- Véna To bylo jasný už jemu, tomu Lojdovi. Proto si dělал srandu. Jsou to hlouposti.
- Évi Nejsou.
- Véna Jsou.
- Évi Nejsou.
- Véna Nejsou!
- Évi Jsou!
- Véna /vítězně/ A to jseš celá ty! Stačí trochu tě poplést a meleš nesmysly.
- Évi Co melu?
- Véna Že jsou to hlouposti.
- Évi To jsem neřekla.
- Véna To máš z toho, že mi prostě jenom chceš odporovat. Ty už mechanicky tvrdíš opak toho, co já. To je ta vaše logika!

Évi

Tak to vydrž bejt sám.

Véna

To mám za to, že nevydržím bejt bez ženský. A ženská, to je hned celá smečka kamarádek a přítelkyn, a spolužáků a milenců -

/Évi ho chvíli mlčky poslouchá, pak jde k boudě a zmizí za ní/

Nejradši bych se zamk, čuměl do stropů a udil ho do hněda svejma cigaretama. Byly doby, kdy jsem to zoufale plet, pátý přes devátý - jako tenkrát v tom parku, a stejně se mi zdá, že to nebyly moje řeči, aspons mi řekla, že dovedu brát ně dherně do rukou, to mi utkvělo, a řek jsem si: královskéj hmat, všeccko to strčí do kapsy, a vůbec jsem neletěl na duši, první, co jsem na tobě uviděl, jak jsi v tom bijáku okusovala polárku, jak jsi z ní mlsně uzobávala, já odjakživa letěl na mlsný ženský. /Évi se objevila na střeše boudy, vyhlíží do tmy a chvílemi se podívá dolů na Vénu, který leží na lavičce/ Je možný, že dovedu brát do rukou. Je to taky to jediný, nač mám opravdu vlohý. Stěhovák, no. Protože co se nedá vzít do rukou, to mi dělá potíže. Veliký potíže. A tak i ty, když tě zrovna nevidím, jseš mi najednou strašně podezřelá. To jsou ty momenty, kdy z ničeho nic začnu vytáčet tvoje číslo, a to jsou ty momenty, kdy můžu zešílet, když třeba hodinu zvoním a ty nejsi doma anebo bůhvíkde tě čert nosí, nebo jseš ve vaně a pro vodu neslyšíš, a když se pak ozveš, to tvoje knourání na druhým konci mi leze šíleně na nervy, protože já nechtěl nakonec nic než ten důkaz, že jsem si tebe nevymyslel, a vůbec ne se s tebou bavit, kolikrát to položím, hned jak se ozveš, třeba ve dvě hodiny v noci, tak to jsem vždycky byl já, a žádněj omyl.

/Ticho/

Nač myslíš? /Je ticho. Zvedne hlavu, hledá Évi, zvedá se, jde ke kolejí, nerozhodně se zastaví, pak jde do boudy, na prahu/ Kočko? Jsi tam? - Tobě je zima, víd?

/Évi mlčí/

To nemůžeš říct? /Zajde do boudy/ Tak co blbneš? Kde jsi? /Vyjde opět z boudy/

- Évi Příhořívá. /Schová se/
- Véna Hele, nestraš - nemám to rád!
- Évi /vyhlédne na střeše/ Hoří!
- Véna /ji uvidí/ Co tam děláš? Chceš spadnout?
- Évi Já si tu přemejšlím.
- Véna Co když je ta střecha shnilá?
- Évi Miluju vejšky, miluju vejšky.
- Véna Ono se to s tebou utrhne! /Otočí se k ní zády/
Nech toho!
- Évi Jestlipak to ještě dovedu, bejt mlsná.
- Véna Ty si taky pamatuješ z knížek jen názvy.
- Évi Aspoň vím, o čem to je.
- Véna Jenomže o tom to zrovna někdy není.
- Évi Anebo je. /Klekne si, dívá se do nebe/ Už se tro-
šinku zvedlo. Už tak netlačí.
- Véna /plivne na koleje/

D r u h á s i t u a c e

Évi klečí bez hnutí na střeše, Věna stojí u kolejí. Z pozadí přicházejí dva mladíci z první situace.

- První /na Druhého/ Strhne mě do takový hloubky! /Ždí-
má si nohavice/ Odprejskni.
- Druhý /si drží oko, šťouchne do Prvního/ Zas ten Omyl.
/Věnovi/ Hele, Omyl, že tu nebyl?
- První Prve s ním byla ženská!
- Věna /se obrátí k nim/ Tak co, vrahouni!
- První /Druhému/ Řekni mu něco.
- Věna Jak se vám vedlo?
- První Abych mu jednu nepřišil.
- Druhý /jde k Věnovi/ Div jsem nepřišel o oko. Div jsem
si ho nenabod na větev.
- Věna Tak vám uplách.
- První Na to je študovanej.
- Věna /se směje/ Čili moh si spočítat, co ho čeká!
- První Nový kalhoty - můžu je ždímat! /Dívá se na nohavi-
ce/ Jaký byly!
- Druhý /Věnovi/ Zřítíl se do potoka.
- První A co z nich je!
- Věna Štvanci této země. Jste dva, stačilo, kdyby mu je-
den nadeběh a druhéj počkal.
- Druhý Kde já moch bejt, co já už moh mít přespanýho,
těch veršů!

- První Přeťrhnou ho jak hada.
- Druhý Celý žito jsme zrousali, trní prolezli, potok přebrodili -
- První Když se na tebe jeden podívá, vůbec mu není jas-
ný, proč se kvůli tobě tak štvál.
- Druhý /Vénovi/ Co slečna, jak se má?
- První Příště? Nakukat!
- Druhý /Prvnímu/ Možná sis nevším, ale má pěknou babu,
chvilinku jsem ji držel -
- První Jde se domů. Já blbec.
- Évi /na střeše/ Konečně něco chytrýho!
- Druhý /se zastaví/ Co jsem říkal? Je uvnitř.
- První /se zastaví/ Je nahoře. Koukal bych.
- Druhý /se podívá na boudu/ To je silueta!
- Véna Sbohem, sbohem.
- Druhý Co tam pohledáváte, slečno?
- Véna Jdi chrnět! Jdi!
- Druhý Škoda, že za vámi nesvítá. Měla byste jasnější
obrysy. /Véna jde k němu/ Ukažte se trochu z
profilu.
- Véna /ho zezadu nakopne/ Nechtěl bys to udělat ty?
- Druhý /se prudce otočí, podívá se po Prvním/ To si ne-
cháš líbit? To jseš kamarád?
- /První se zarazí, pak vykročí k Véno-
vi, ten o krok ustoupí a střeží oba,
každého má po jedné ruce/

- První Sám sis o to řek, jasný?
- Évi /se spustí se střechy, visí za ruce/ Pomoc! Tak mi někdo pomozte!
- Druhý /Véna ho přestane zajímat/ Stačí říct! /Zamíří k Évi, ale První ho odstrčí/
- První Chceš ji upustit?
- Druhý /vyletí/ Nehoň vodu, frajere! Sotva stojíš na nohou.
- První Mizero!
- /Strčí do Druhého, ten upadne, ale strhne Prvního s sebou/
- Véna /uchopil zatím Évi do náruče/ Kotě moje!
- /Oba mladíci se zvedají se země, uvidí Vénu a Évi/
- První /Druhému/ S tebou si to vyřídím.
- Druhý A to jsem do něho investoval dvě pětky!
- První /se rozpráhne/ A maž! A upaluj!
- Druhý /couvá/ Zejtra to bude vědět každej, jak jsi spad do toho potoka, a to se postarám! /Dá se do běhu/
- První Dřív ti rozbiju hubu. - ty špíno! /Běží za ním/
- Véna /drží ještě Évi v náruči/ Pročs to dělala?
- Évi Chtěla jsem, abys mě snes.
- Véna Jen aby.
- Évi A to jsem netušila, že to bude tak dlouhý! /Chytí ho okolo krku/
- Véna /ji nese na lavičku/ Ty vůbec nejsi těžká.

- Évi Prkýnka byly opravdu shnilý.
- Véna Neříkal jsem to? /Usadí ji na lavičku/ Nemáš rozum.
- Évi Nemám. /Schová obličej do dlaní/ Nemám. Až mě to někdy děsí. Až mám strach, co z toho pojde.
- Véna /si k ní sedne/
- Évi Udělej tohle.
- Véna A proč?
- Évi Udělej to!
- /Véna si nedbale přikryje oči dlaněmi/
- Co vidíš?
- Véna Nic.
- Évi Musíš si úplně zamknout oči.
- Véna Takovou narůžovělou tmou.
- Évi Za chvíli se ti začnou dělat obrázky.
- Véna Už se mi dělají mžitky.
- Évi Tak vidíš!
- Véna Všelijaký rybičky a mřínky.
- Évi Mně kvítečky.
- Véna Načichnu rybinou.
- Évi To je krásný! A čím to můžeme vidět, když máme zavřené oči? Asi duší.
- Véna /jí položí hlavu do klína/ Touhle končinou vládnou. Tady se uvelebím.

- Évi /má stále zavřené oči, rukou se mu probírá ve vlasech/ Když ses narodil, měls už takový vlasy?
- Véna Měl jsem - holou lebku a žloutenku.
- Évi Fuj.
- Véna Takhle jsem vypadal! /Udělá "ksicht"/
- Évi /má stále zavřené oči/ To je něco pro moje mlsný prsty, ty vlasy. Pořád bych se do nich bořila. Aspon by mi tak nekřehly.
- Véna Povídej mi o mně.
- Évi Když tě nevidím.
- Véna Tak prstama. Povídej mi prstama. Jako kdyby mě celýho napsal někdo slepeckým písmem.
- Évi Tak jo. - Čelo máš zaklubaný.
- Véna Zablbaný?
- Évi Zaklubaný. Někdo má čelo jako průhledný, div mu nevyskakujou myšlenky. Někdo zaroštělý masem, až se mu krabatí, a kůži jak na boty. Ty nejsi takovej ani makovej.
- Véna Tvarohovej. Tak dál.
- Évi Oči máš skvrnitý jako tygr. V každým oku máš ještě několik malejch očí. To velký je pro mne a ty malinký máš pro jiný holky.
- Véna Dál, dál.
- Évi Na nose jizvu. Kdo tě drápnul?
- Véna Ty. V sebeobraně.
- Évi /ho políbí/ Prvně a naposled. Můžu přeskakovat?

- Véna Co teď přeskočíš?
- Évi Pusu. Ty je nepopsatelná.
- Véna Fajn.
- Évi Půjdu na klíční kosti, to je má slabost -
- Véna Co na nich vidíš?
- Évi Máš je silný jako dvě kramle, až se ti nad nimi dělají jamky. Kdyby na tebe zapršelo, měl bys to jako dvě jezírka. Ptáčekové by z nich mohli pít.
- Véna Celýho by mě pobryndali.
- Évi Taky žebra máš krásný, a páteř.
- Véna Když se prohnu, vylejzá mi z těla kostlivec.
- Évi Máš ho v sobě jak v kleci, nikudy nemůže ven. Kdybys neměl ty kosti, nebyl bys křehkej. Kdyby tě něco přejelo, ani bys nezapraskal, jen bysi splask jako duše.
- Véna Co dál?
- Évi Lopatky. Když kráčíš, klubou se ti jak křídylka.
- Véna Pěkný křídylka.
- Évi Ty je nemůžeš vidět. Toč se po nich jak chceš, vždycky ulítnou.
- Véna Proto můžu vláčet tak těžký břemena, že mě nadnášejí.
- Évi Teď bych to vzala nejradši všecko najednou.
- Véna /zavrtí hlavou/ Hezky po pořádku.
- Évi Břicho stejně nemáš - A uprostřed máš takovou jamku.

- Véna Pupík.
- Évi To jsem zrovna nechtěla říct.
- Véna Je to něco horšího? Tam jsme uvázaný na uzel. Jako když nás z něčeho tkali, a pak to museli zadržnout, aby se to nerozpáralo, když v tom budeme chodit.
- Évi Dál jsou nohy.
- Véna To přeskakuješ.
- Évi To můžu.
- Véna Taky to na tobě přeskočím.
- Évi Škoda slov!
- Véna To tam stojí černý na bílým?
- Évi Pak jsou nohy, a těma bys moh chodit po nebi, kdyby nebylo zemský tíže.
- Véna /si sedne vedle ní, kolena pod bradu/ Zavřeno. Inventura. Až jindy. /Ticho/ Teď jsme jako schovaný v lese.
- Évi /sedí jako on/ To mě baví, takhle si s tebou vymejšlet.
- Véna Tebe to baví?
- Évi A moc. A moc.
- Véna Když už nejde nic jinýho.
- Évi Ty máš taky v tý hlavě pořád něco jinýho než já.
- Véna V hlavě to máme stejný, jenže to u každýho jde přes něco jinýho. U tebe přes myšlenky -
- Évi Vždyť to říkám, u tebe je to vždycky něco jinýho.

- Véna A je to nakonec jedno a to samý. Jo, nech si říct
- Évi Tak mám strach - /zvedne se a jde kus po pěšině
- a co z nás nakonec bude.
- Véna Co z nás bude, to už dávno jsme, kotě moje.
- Évi /se zastaví/ Jak to myslíš?
- Véna Všecko bude jednou takový, jaký to teď už je.
- Évi Celej svět?
- Véna Celej svět.
- Évi I my?
- Véna I my. Teprv nad hrobem uvidíš, jak jsi ve dvacíti byl mrtvej.
- Évi Jaks moh na tohle přijít! - Nechceš ke mně kousínek blíž?
- Véna Máš to stejně daleko.
- Évi Jenže když to uděláš ty -
- Véna /Podívá se po něm, Véna se nepohne/
Bude to na mně.
- Évi Tuhle jsem vlezla bráchovi do tašky, listovala jsem mu v anatomii. Viděls někdy, jaký to máme uvnitř?
- Véna Jo, viděl!
- Évi Hrozná věc musí bejt harakiri.
- Véna Co to je?
- Évi Madam Batrflaj. Rozpárala si břicho.

/Véna se na ni pohoršeně podívá/

Ale to není na jevišti vidět!

Véna Aha, o tom se tam akorát zpívá!

Évi Udělala to z nešťastný lásky.

Véna Divil bych se, kdyby to udělala z něčeho jinýho.
/Dojde pomalu k ní/

Évi /ho ucítí v zádech/ Dejchni na mne.

Véna Tři piva. Dávno vyprchaný.

Évi Prosím tě, dejchni na mne!

/Véna "jí dejchne na krk"/

To je šílený! /Přitiskne si ruku na to místo/

Véna To je.

Évi Mám v sobě radar nebo co.

Véna Nepovídej!

Évi Je vůbec něco hmotnějšího než dech?

Véna Noční můra, když tlačí.

Évi Jak jsi tenkrát, před sedmi lety, seděl vedle mne v tom bijáku - pamatuješ se? Jak ses otáčel po mně, cejtla jsem tě na krku -

Véna Funěl jsem?

Évi /ho pleskne přes pusú/ Dejchal jsi na mě! To bylo šíleně krásný. Já bejt okno, tak jsem se zamžila. Namouduši že jo.

/Véna se dá do smíchu/

Ty když se směješ, tak pláčeš! - A co děláš, když pláčeš?

- Véna To nepláču. -
- /Ticho/
- Évi To by se dalo napsat v notách, jak jsi dejchal, ty osminky a půlky, ty pauzy - já jsem akorát věděla, jak na tom jseš.
- Véna Jinak to člověku dejchá, když leze s almarou do čtvrtého patra, a jinak, když dejchá na krk jistý žádoucí holky.
- Évi Jistý žádoucí holky! - Neřek jsi zase nějakou hrubost?
- Véna Nene.
- Évi Já už nerozeznám, co je hrubost a co ne.
- Véna Budeš zkažená, už ho necejtíš, ten rozdíl.
- Évi Tvojí zásluhou, stejně. Že jsem byla jiná, když jsi mě poznal?
- Véna No. Mělas vybraný způsoby. Kouřila jsi oravy z kostěný špičky a přes ruku jsi tahala nemožnou kabelku.
- Évi Byla jsem hloupá.
- Véna To jediný ti zůstalo.
- Évi Jakej z tebe se stal mizera! To žasnu. Pořád ještě se nechceš procházet?
- Véna Nechci, nechci.
- Évi /vzdychne/ Aspoň kdyby se něco díbo! Dobrý by to bylo. A ke všemu zašel měsíc.
- Véna Za borovici.
- Évi Za mrak.

- Véna /se podívá/ Za borovici, ty kačeno.
- Évi A co když je to mrak? Nemůže to bejt mrak?
- Véna Káč, káč! - Nemůže!
- Évi Já vidím mrak.
- Véna Řekni to ještě jednou - !
- Évi /se otočí ke stromu/ Mrak, mrak, mrak.
- Véna /došel k ní, násilím jí otočí hlavu/ Tak se dívej! Nevypadá to jako strom? Ne? Nevypadá? - Mám tě k tomu dovlíct?!
- Évi Vždyť mě uškrtíš! - Pomóc! Pusť mě, surovče surová! /Chce se mu vytrhnout, kope ho, buší do něho pěstmi, najednou ochabne. Véna ji pustí, ale Évi zůstane stát, sama je tím překvapena. Sahá si na krk/ Já jsem zůstala viset.
- Véna Jo, za límeček.
- Évi Tys mě uškrtil!
- Véna Nic jinýho si nezasloužíš.
- Évi Mám hlavu dva metry od těla!
- Véna Tolik jsem tě zas nezmačk.
- Évi Kvůli nějakýmu stromu! /Otočí se k boudě/ Proč tady stojí? To teda nechápu. Taky je mi to putna. Mě to ani trošinku nezajímá, ani trošinku. Stejně je blbej, že roste.
- Véna Aby ses pod něj ještě ráda neschovala.
- Évi To radši zmoknu. Proleju na kůži!
- Véna Ty zrovna, ty jsi z těch! Ty i ke mně se chodíš schovávat, jako za vohraqu.

- Évi Když mi životem fičí.
- Véna Blebleblebleble.
- Évi /se chytí za hlavu/ Ty mě přivádíš k šílenství.
- Véna A to ti dělám, co ti na očích vidím.
- Évi Ono to zase tak slavný není, aby z toho jeden byl odvázaněj.
- Véna Nebuď kráva.
- Évi Ježíši, ten je na mě hrubej!
- Véna To i matka, když tě poprvně viděla - a že zná lidi!
- Évi A, co teprv tebe, jak tebe má prokouknutýho!
- Véna Blebleble.
- Évi Chodí k nám na vermut. "Děvenko, deci bílýho, jako dycky, proč si už neodvedete toho mého kra-savce, co si myslíte, že na něj budu nadosmrtí žehlit a prát - !"
- Véna Kecáš.
- Évi A při druhým deci: "Zlatíčko, pro vás má cukro-vou pěnu, a mně hodí na krk jen ty svý hrubosti a špínu. Přijde vás lacino, to vám řeknu!" - Co ty na to?
- Véna Kam na to chodíš?
- Évi /k němu přistoupí/ Za borovici. Jako vždycky máš pravdu. Neřeknu ani popel. /Stojí těšně za ním, vklouzne mu rukama do kapes/
- Véna Stejně jsi děvka.
- Évi Jé -

- Véna /skanduje/ Děvko, děvko!
- Évi Jejejj!
- Véna Ty můj kvítečku medovej!
- Évi Co-o?
- Véna /rád by to zlehčil/ To jsou přechody! To byl báječný stáih! Jen se překulím a z vlka máš jehnátko.
- Évi Co si to na mě vymejšlíš?
- Véna /žertuje/ Co mám dělat, když ten vlak nejede a nejede!
- Évi Copak se musí pořád něco díť? Copak už nic mezi náma nemůže bejt jen tak?
- Véna Ty ani čekat nedovedeš jen tak. Pořád ti huba jede.
- Évi Co jsme se jen tak naježdili ven a bylo to nádherný. Docela nám to stačilo. Krásný to bylo.
- Véna Ono se tak dlouho chodí se džbánem pro vodu, až se zapomene proč.
- Évi A nech už toho.
- Véna Tak neprovokuj.
- Évi Já tě tak můžu k něčemu vyprovokovat. Já! Už je ti se mnou dlouhá chvíle. To já vím.
- Véna Panebože, jak já je mám rád - ty dlouhý chvíle!
- Évi Jen se nepřetrhni.
- Véna Dlouhý, dlouhý, co nejdělsí. A všecko bych to chtěl dlouhý. Dlouhý neděle, dlouhý léto, dlouhý cigarety, dlouhý nohy -

- Évi A ženský -
- Véna Taky.
- Évi Už se ti nevytáhnu. Porostu do země.
- Véna A ty báječný stříhy! Jako když takovej dzezband to rozpálí, a teď to rve vejš, ještě vejš a ještě o trochu vejš, až přijde každej o hlavu a všecko je to jak odlepený od země, a najednou takovej chcípáček v saxofonu, je konec! - Jak v ten moment lidi nádherně zblbnou, a jak nikdo neví, na čem stojí, a čím na tom stojí -! Dojdi po takovým vodvazu k nějaký židli, a nedáš dohromady dva kroky. Najednou je to děsivý jak při-
tažlivost zemská. Nejsou to nádherný stříhy?
- Évi Co je v tom za nádheru?
- Véna Je známý, že když na náměsíčnýho zavolá domovnice, sletí z římsy. Zřítí se do popelnice.
- Évi Nemá se na něho volat.
- Véna Jenže náměsíčnejš je trouba a domovnice do toho nevidí. Šmejdí jako krtek, ryje do všeho -
- Évi Není to fuk?
- Véna A máš takový, že si ho nosej v sobě, toho krtka. Když si to nejlíp vykračujou, krtek vystrčí hlavu a "jú, král je nahej!"
- Évi Ty mi něco chceš namluvit.
- Véna Chci ti, miláčku, říct -
- Évi A já pořád, o čem je řeč!
- Véna /pomalu/ Až se zas budeš ptát, proč to nejde, ten rodinnejš krb, tak si myslí, že jsem ti svoje už řek. Heslo "krtek"!
- Évi /vteřiny/ Aha. Tak ty z toho máš strach.

- Véna /ledabylé gesto/
- Évi Ty se tý úlohy bojíš. Ty bys nevěděl co s rukama, až by sis mě měl brát. Jak se tvářit bys nevěděl!
- Véna O nic jinýho mi nešlo.
- Évi Tak si mě vem o půlnoci se zavřenejma očima.
- Véna To by neplatilo. /Podrážděně/ To nejde - přece! To dělaj malý haranti, že zavřou oči, když na ně jede auto, nebo když skáčou z okna.
- Évi Ty máš přirovnání!
- Véna /umíněně/ Já chci vědět, co dělám.
- Évi Fanatiku.
- Véna Proč ne.
- Évi To už je přece tak zařízený. Něco děláš sám od sebe, a něco už je pro tebe napsaný.
- Véna A kdo mi to napsal, co?
- Évi Pámbu - co já vím!
- Véna To neví nikdo. Každěj se jenom tváří, že to ví. Jeden druhýmu předstíraj, že to ví - a všichni dohromady vědí kulový. To je to, co mě žere! Suverení mě žerou.
- Évi Ty nejsi suverén!
- Véna Kdybych byl!
- Évi Ale jsi. Ke mně jsi.
- Véna To bych si tebou musel bejt zatraceně jistej!

- Évi Za těch sedm let -
- Véna Ani za sto.
- Évi A pak jsou takový, že je na každém kroku užívá strach, aby je někdo náhodou neoslovil: halo, počkejte, jste to přece vy, ano, vy tam!
- Véna To není příjemný.
- Évi Nebo chceš nadosmrti žít jako anonym?
- Véna Prves mě celého popsala. Od hlavy k patě.
- Évi To všecko má nějaký jméno.
- Véna /vzdychne/ Ale Évi.
- Évi Jsem Eva.
- Véna /se směje/ Kočko, kočko, máš vykutálený jméno.
- Évi Pomysli na bibli a sklapneš.
- Véna No právě! Kvůli tobě jsem vyhnanej z ráje.
- Évi /vzdychne/ Proto nedovedeš bejt sám, neměl bys tu svou nemohoucnost na koho svést!
- Véna Milá Évi, nejsme na pouti, slečno. Tady se taky dá střílet, ale tady se nevyhrává. Ani do černýho se nevyhrává!
- Évi Proto jsem taky nestřílela, můj drahej. Já vím, že už není co vyhrát. Vlastně jenom to mi dodalo kuráž - že už není co prohrát.
- Véna Tak rána z milosti.
- Évi Kašlu na papírový růže, když není naděje dostat tu pravou.
- Véna /přikývne/ Kašlu na papírový růže, když není na-

děje dostat tu pravou. /Ticho/ Co vlastně chceme? /Klekne si k lavičce, složí na ni hlavu/ Jako bysme to nevěděli.

/Ticho/

- Évi /znejistí/ Tak se přestanem trápit, ne?
- Véna /se k ní přitiskne/ Kočko, nemůžu bez tebe bejt. To je to, co vždycky nakonec zjistím.
- Évi /se k němu sklání/ Ale vyhlídku nemám žádnou. Pořád se se mnou potloukáš po širém světě -
- Véna A na věž tě ne a ne vyvést.
- Évi Asi máš strach, že bys mě musel shodit.
- Véna Jiná možnost není?
- Évi Proto se radši potloukáš tady dole. Žádný nebezpečí tu nehrozí, žádná závrat, odnikud se nedá spadnout -
- Véna /ji obejme, jak stojí nad ním, v kolenou/ Jenže - jak se to jde, tam nahoru?
- Évi To bys musel bejt vysoko nad vším. Ať bysme byli všem na očích, at. Mně by to nevadilo.
- Véna Nevadilo?
- Évi /rozhodně/ Ne!
- Véna /se tiše zasměje/ Mně to teď taky nevadí.
- Évi /přesvědčeně/ A není to ani tak těžký. Víš, čím to je?
- Véna Možná.
- Évi /ho hladí/ Tak mi to pověz. Jestli je to u tebe jako u mne. Schválně mi to pověz!

- Véna Ty to chceš slyšet?
- Évi /vášnivě/ Chci! Aspoň jednou. Mám na to právo.
- Véna Když já mám strach -
- Évi Tak ho neměj!
- Véna - abych neřek zas něco hrubýho.
- Évi /se zarazí/ Tak mi to radši neříkej. /Tichò/ Anebo mi to řekni.
- Véna Když - my - jsme - snědli ty prášky.
- Évi No a?
- Véna Tím je to. Jdeme nahoru - a je to takovej doping, nic víc. Je to vyhnany práškama.
- Évi /se mu vytrhne/ Tak ty nevěříš, že to přišlo tak, samo od sebe? /Sveze se k němu na kolena/ Copak ty myslíš - že nevím, co mluvím?
- Véna /zavrtí hlavou/ Bylo to o půlnoci se zavřenejma očima. Vidíš ho, krtka?
- Évi /ho odstrčí od sebe/ Ty hnuse! Jak si můžeš myslet, že to bylo jen z toho? Panebože! /Složí hlavu na lavičku/
- Véna /stojí zkroušeně stranou/ Já si to snad ani nemyslím.
- Évi On si to opravdu myslí!
- /Véna dá ruce do kapes, Évi se rozpláče/
- Véna Nebreč, kočko. A kašli na to.
- Évi Ty - špinavej krtku! Ty hnuse!
- Véna /se ještě víc schoulí/ Nikdy si nejsem jistej, kdo

z těch dvou jsem vlastně já, jestli ten, co se
těší - nebo ten, co mu do toho ryje. /Ticho/ Po-
věz mi něco. Řekni!

/Évi se zvedne, Věna po ní sáhne, ale
Évi mu uhne a jde dopředu mimo něho,
zastaví se až u kolejí. Věna zůstane
stát na místě, dívá se za ní/

T ř e t í s i t u a c e

Z pozadí přichází Chlapec, oči upřené do země. Zpozoruje Évi, teprve když se k ní přiblíží.

Chlapec /tiše, zkroušeným hlasem/ To jsem já.

Évi /jako by oslovovala Věnu/ Co ti mám ještě říct?

Chlapec Šíleně mi na tom záleží! Prosím vás - !

Évi Co?! /Všimne si teprve Chlapce, rozmrzele/ Že si nedáte pokoj, že vás to baví!

Chlapec Můžu já za to? Nemůžu.

Évi Tak jdi domů. Měj rozum.

Chlapec Až to najdu.

Évi Ach jo.

Chlapec /se obrací k Věnovi/ Vy jste ji náhodou nenašli?

Věna /lhostejně/ Ne.

Chlapec Myslel jsem, jestli neleží tady -

Évi Co vlastně?

Chlapec Náprsní taška!

Věna /zavrtí hlavou/ Viď, kočko?

Chlapec To je ale hrozný!

Věna Jdou po tobě. Jestli ti můžu radit -

Chlapec Aby ji tak sebrali!

- Véna A toš před nima pořád jen utíkal?
- Chlapec Můžu já se prát s jejím bráchou? My se tak dlouho neznáme. Dneska mi přinesla tu fotku.
- Évi Tak se po ní kouknem, ne?
/Dívají se okolo boudy/
- Véna A že je na tebe takovej, když je brácha?
- Chlapec Už ji slíbil, tomu druhýmu -
- Véna /se zastaví/ To se taky může?
- Chlapec Moh se vzteknout, když viděl, že pořád tancuje se mnou. Odved ji domů a pak šel na mě - já se zblázním, jestli ji nenajdu!
- Véna No jo, prachy!
- Chlapec Ty mi můžou bejt ukradený!
- Véna No tak, obrázek ti dá jinej.
- Chlapec Nemůžu jí říct, že jsem ho ztratil!
- Véna Kamaráde, je mi tě líto.
- Chlapec Já se vrátím. Třeba seženu sirky.
- Véna Seřežou tě. Namelou ti.
/Chlapec mávne rukou, jde/
Pro jedno kvítí -
- Chlapec /se otočí, podívá se na oba/ Vám se to mluví!
/Odejde/
- Véna /se dívá za ním/ Nákej smolař.
- Évi Ani bych neřekla.

Véna Není tak dlouho na světě.

Évi Aha, stáří!

Véna Kočko, nechme to plavat.

Évi A co?

/Ticho/

Véna To jsme milenci! Vypráskaný! /Jde do boudy/

Évi Kamarádi. Až moc kamarádi.

Véna /z boudy/ To bude tím, že jsme jeden ke druhému až moc chodili pro útěchu - kamaráde, dej mi čou-da!

Évi Zevšednělo nám to.

Véna /vynáší z boudy batoh, utahuje řemínky/ Jeden pro druhého jsme minulost. Sami sebe si připomínáme.

Évi A to ti jde na nervy.

Véna Ty mi jdeš na nervy. A žádný to. To už mám za sebou. Ale tebe mám na krku. Tebe se nemůžu zbavit.

Évi Kdybys ty vydržel mluvit chvílinku vážně!

Véna Asi to přestává působit! - Mluvím vážně.

Évi Tak mluvíš pořád.

Véna Aby ti to konečně došlo.

Évi Chtěla bych jednou slyšet upřímný slovo. Za to snad stojím, ne?

Véna Vždyť ty ho nechceš slyšet.

Évi Ale až já se utrhnu a řeknu jednoduše sbohem, pane!

- Véna To by od tebe bylo milý, kočko. Jenže to ty neuděláš.
- Évi Udělám.
- Véna Neuděláš.
- Évi /škrta zápalkami/ Udělám.
- Véna Neuděláš.
- Évi Stejně to udělám.
- Véna Tak to udělej. Hned.
- Évi /jedna ze zápalek se vznítí/ A já to just neudělám. Just, abys věděl. /Hraje si s hořící zápal-
palkou/
- Véna Ty to neuděláš, to je fakt.
- Évi Koho bych ještě hledala. Ty mi stačíš.
- Véna /se po ní podívá, všimne si hořící zápalky/ Co děláš? Vždyt to hoří - !
- Évi Hoří.
- Véna Cigarety - kde máš cigarety!
- Évi /se vzpomene/ Zapakovaný! Ale honem, tam navrchu!
- Véna /rozepíná řemínek/ Teď jsem to utáh!
- Évi Pálím si prsty.
- Véna Krucinál!
- Évi Pozdě -

/Chytí zápalku za chořelý konec. Véna

našel cigarety, běží k ní. Évi upustí
oharek zápalky/

Je pozdě.

Véna Zkus jinou, třeba uschly!

Évi Jsou tu jen dvě.

Véna Tak je zkus. Ale opatrně. Ukaž radši. /Vezme jí
krabičku z rukou, ale zápalka se zlomí, shýbne
se pro ni, zápalka nechytí/ Kdepak, jako tvaroh.

Évi Umělče!

Véna Tak na - /podá jí krabičku/ - poslední!

Évi /vezme zápalku/ Bez hlavičky. /Zahodí krabičku/

Véna Kdybys to lepší držela -

Évi Kdyby sis přichvát -

Véna A co! Najdem někoho ve vlaku.

Évi Když pojedě.

Véna Prve něco houklo.

Évi Sejček.

Véna Motorák. /Jde ke kolejím, položí ucho na kolej/

Évi Jede?

Véna Se mi zdá, že to slabounce duní!

Évi Hučí ti v uších.

/Véna se pro něco shýbne/

Co to máš?

/Véna jí to dá do ruky/

To je ta náprsní taška!

Véna To vidím.

Évi Musíme ho zavolat.

Véna A jak to chceš provést?

Évi /volá/ Haló - haló - ty tam!

Véna /se ušklíbne/ "Ty tam!" - jmenuje se Ivan, ne?
/Volá/ Halo - Ivanééé!

Évi Vrať séé!

/Poslouchají, nic se neozve/

Véna Už je za kopcem.

Évi Co chceš dělat? Za chvíli tu máš vlak.

Véna /otevřel tašku, dívá se do ní/ Lístek od zábavy,
prachy -

Évi Kolik?

Véna /se po ní podívá/ To tě zajímá?

Évi To mě zajímá, kolik má takovej kluk, když byl u
zábavy.

Véna /počítá/ Sto - čtyřicet - tři. Ani limonádu jí
nedal. Škrob. Pustil akorát sedum za vstupný.

Évi To nemůžeš vědět.

Véna Takovej to doma maminka přepočítává.

Évi Jako tobě! To mu vypadlo, jak mu sebral to sako

Véna Taky možný.

- Évi Jak mu to chceš vrátit?
- Véna Za ním nepoběžím! A třeba mu to nechci vrátit.
- Évi Tak to ukradneš, ne?
- Véna Co bych to krad, když si to můžu nechat.
- Évi Sto čtyřicet tři -
- Véna Dobrý by byly. Kdyby se tady, teď hned, za to dala opatřit flaška. Jenže, jak vidím, na poušti jsou peníze pro kočku.
- Évi Můžeš někam zarazit v Praze.
- Véna To mě nebaví. Já bych chtěl hned.
- Évi Hned to nejde.
- Véna To je na tom to špatný. To mě netěší, co nemůže bejt hned - /Rozhodí bankovky do vzduchu/ Nemá to za halíř cenu.
- Évi Papírky. Jsou na tom jako já. /Přišlápne jednu z bankovek/
- Véna Nešlapej na to.
- Évi Co s tím?
- Véna To se hodí!
- Évi Ale teď je to pro kočku.
- /Véna sbírá peníze. Évi sebere stokorunu/
- Tu máš - za pusú!
- Véna Za stovku? Ta tě přijde draho.
- Évi Jenže ta musí bejt!

/Véna ji políbí. Évi ho odstrčí/

Jdi. Stejně lžeš. Máš prolhaný rty.

Véna /se dívá do náprsní tašky/ Ani jméno tu nikde nemá. /Vyndá obrázek, prohlíží ho/ Holka jako obrázek.

Évi /se podívá/ Taky to nic jinýho není než obrázek.

Véna To je na tom to hezký. /Připíchne obrázek k plátkátu taneční zábavy, který visí na boudě/ Dobrý akorát na zeď.

Évi Co když to najde?

Véna Bude rád. /Dá si náprsní tašku do kapsy/

Évi Ještě ke všemu zloděj. Lhář a zloděj.

Véna Jestli je opravdu takovej idealista, bude rád.

Évi Jenže potom to bude na nás! To je korpus delikty

Véna /se podívá na obrázek/ A pěkněj korpus. To je zrovna ta Nanyňka, kolem který se to moc rádo točí. Kde my budem, až to milej hoch najde!

Évi Třeba už ani nebudem.

Véna Třeba se zabijem.

Évi Jeden druhýho.

Véna Na jednoho by se nedostalo.

Évi To bys byl ty. Zabil bys mě jak mouchu.

Véna /vyndá nůž, který měl za opaskem/ Tímhle nožem.

Évi Třeba.

Véna /jí přiloží nůž na srdce/ Rovnou do srdce.

- Évi Když přitlačíš -
- Véna Takhle -
- Évi /vteřiny/ Au -
- Véna Bolí?
- Évi Píchá to -
- Véna Ještě?
- Évi Bolí to? /Chytí oběma rukama jeho ruku/
- Véna Co blbneš? /Vytrhne se jí/ Co tě zas popadlo?
- Évi Ty bys mě opravdu zabil.
- Véna /rozpačitě/ Pak že nic nemyslím vážně.
- Évi Ty bys mě opravdu zabil? Jako mouchu?
- Véna Jenom zas nenatahuj!
- Évi Ty bys mě vážně zabil!
- Véna Ani bych o tom nevěděl.
- Évi To bys teda věděl! O to já bych se postarala.
- Véna Stačí na chvíli ztuhnout, chvíli nemyslet, a pak je to stejný, jako když to vrazíš do chleba.
- Évi Ty bys poznal, že to není tak stejný!
- Véna Pak možná jo.
- Évi Schovej radši ten nůž. /Vezme mu nůž a zastrčí mu ho za opasek/
- Véna Ty ses opravdu bála?

- Évi To bys na tom byl zle. Vrahouni jsou na tom zle.
- Véna Když jim na to přijdou.
- Évi I když jim na to nepřijdou. Hryže je svědomí.
- Véna Co když ho nemají?
- Évi Ale mají. Každý ho má.
- Véna Abych nezabil svědomí, když můžu zabít člověka.
- Évi S myšlenkama je to jiný, ty se nedají jenom tak -
- Véna Kdo ti tohleto řek? - Co já viděl zabitejch myšlenek! Celý králový! /Vyndá ze zadní kapsy náprsní tašku a položí ji na zem k boudě, pod plakát s podobenkou/ Tady je to. Pánubohu poručeno./Jde k Évi/ Ani zloděj ani vrah.
- Évi Koukni se, tys mě úplně bodnul. Mám tady červenou dubku.
- Véna Proč jsi nekřičela?
- Évi Říkala jsem au!
- Véna To je málo. Oběť se musí bránit. Musí křičet a kopat a kousat -
- Évi To by se ti tak hodilo, sadisto. A já bych zrovna byla jako beránek. Abys věděl, co to je, zapíchnout beránka.
- Véna No dobrá. Zabíjet se tedy nebudem. To by nám nešlo.
- Évi Jestli je vůbec něco, co by nám šlo.
- Véna Můžem si zpívat.
- Évi To by teprve nešlo. To by nebylo k poslouchání. Mohli bysme se zejtra vzít.

- Véna To by nebylo k ničemu.
- Évi To je hrůza.
- Véna Co je hrůza? Co zas?
- Évi Když jsou dva lidi k sobě upřímný. Lež má krátký nohy - a upřímnost nevede nikam.
- Véna Kočko, už si dost dlouho lžem.
- Évi /vzdychne/ To je škoda. Má se lhát pomalejc, aby to vystačilo.
- Véna /došel ke kolejím, skloní se opět k nim a poslouchá/ Už jsem dávno moh spát a neposlouchat tvý kydy. /Sedne si na kolej/
- Évi Vždyť je to naposledy - ty kydy. /Dívá se na něho/
- Véna To by musel bejt poslední den. To by nesmělo bejt zejtra!
- Évi Pozejtří do bijáku, mám lístky.
- Véna Pozejtří!
- Évi /si sedne vedle něho. Ticho. Évi opře hlavu o jeho rameno/ Takový tělo, a bojí se krtka. Takový čelo, a nedovede proti němu nic vymyslet. Takový ruce, a nedovedou mu zakroutit krk. Takový nohy, a nedovedou mu utéct.
- /Ticho/
- Véna Taky bych ti svatosvatě řek, že tě miluju, kdybych věděl, že se nedočkám zejtrka.
- Évi To bych se ti poděkovala. K čemu by mi to bylo?
- Véna To by platilo navěky. Už bych to nemoh vzít zpátky. Smrtí se neumírá, smrt nás teprve stvoří. Kdo zašel jako hrdina, už si to nemůže zkazit, má to

přišitý a basta. Proto je důležitý, v jakém stavu se umře.

Évi To budeš ještě dlouho naživu.

Véna Já?

Évi Zatím nejsi ani vrah ani hrdina.

Véna Nemůžu zajít jako nula? Prach jsem a v prach se obrátím - tak proč dělat z hlíny bábovičky, proč si z písku vystavět hrad? Nejsem malej.

Évi To dělají i velký lidi.

Véna Jsou jako malý. A ještě se o to handrkujou. A ještě pro to cedějí krev.

Évi Tohle si myslet každej, tak tu nestojí nic. Jen co by samo vyrostlo, co by sopky vychrlily a more vyneslo, žádný města a mosty, žádný cesty -

Véna /jí skočí do řeči/ Žádný básničky! Protože to je teprve k ničemu, ani tě to nesvede, ani přes to nepřejdeš řeku, neoblíkne tě to a nenakrmí -

Évi Protože v naší duši je úplná poušť.

Véna Protože v našem těle je úplná poušť.

/Ticho/

Évi Teď už mi není ani zima, ani hlad nemám, ani žízen, ani zakouřit si už nechci -

Véna /jí vzal kolem ramen/ Ty se třeseš. Vem si můj kabát.

Évi Jen si ho nech. Na to je tvůj kabát, miláčku, krátkej.

Véna A je vůbec něco, co ti od toho může pomoci?

Évi Neří. Nebo je? Teď to nemám.

- Véna A kdo to má? Mám to já?
- Évi Kdybys měl, jistě bys mi to dal, ty přece nejsi žádněj škrt, všecko jiný, jenom to ne, no řekni!
- Véna Nejsem škrt. Všecko jiný, jenom to ne.
- Évi Jenomže ty to nemáš.
- Véna Nikdo to nemáme.
- Évi /se ho ohytí/ Tak mě aspoň měj rád.
- Véna To by ti pomohlo?
- Évi To by mi pomohlo.
- Véna A smí se to vůbec - tak si pomáhat láskou? Něco jinýho není?
- /Ticho/
- Évi Nebo mi povídej. Něco hezkýho anebo něco veselýho -
- Véna Nic nevím, Évi.
- Évi Tak si vzpomeň.
- Véna Já si na nic nemůžu vzpomenout, Évi.
- Évi Kdybys mě měl jen trochu rád, určitě by sis vzpomněl. Samo by tě to napadlo.
- /Je slyšet vzdálené zahoukání vlaku/
- Véna /položí svou ruku na její, vteřiny/ Cejtíš ty pražce? To je zvláštní, ne? Můžou tu ležet pod tou kolejí už hezky dlouho, deset, patnáct let. A pořád je z těch kmenů cejtít strom! Smůla a dřevo, tráva, celej les! Asi jak do nich přes den praží slunce. Stejně si myslím, že tě miluju. Ale jsou věci, který vím jen teď a nevystačí mi to do zejtrka. S něčím se večír odeberu spat,

z něčeho jiného se probouzím, jak když mne přes noc něco vymaže. Kdyby to "těd" se dalo roztáhnout na celý život, jen o trochu dýl - ! Chvíli tě vidím, chvíli nevidím, jednou tě hledám, pak zas nehledám, dneska jsem tady, zejtra budu pryč, jako když se mnou hází kyvadlo: když jsem ti nejbliž, už ti utíkám, jak jsem ti nejdál, už jdu zase blíž - a tak by sis mě měla přidržet, jak jednou přijdu, už mě nepustit, čím - to já nevím, jen ne rukama, to by se ve mně něco zlomilo, nějaký pero, co mě pohání -

Évi Teď už nic nechci, už se nebojím.

Véna Ale co potom?

Évi To nech na potom! Schovej mě chvíli u sebe a mlč.

/Je slyšet houkání vlaku, zvuk se rychle přiblíží, promění se v ostrý disharmonický ton, všecko se rázem zatmí/

K o n e c h r y

Josef Topol KOČKA NA KOLEJÍCH. Odpovědná redaktorka Helena Suchařípová. Rozmnožila DILIA v Praze v lednu 1969 jako rukopis /v.č. 4560/68/

3/11 868

BRNO
MUNICIPAL